

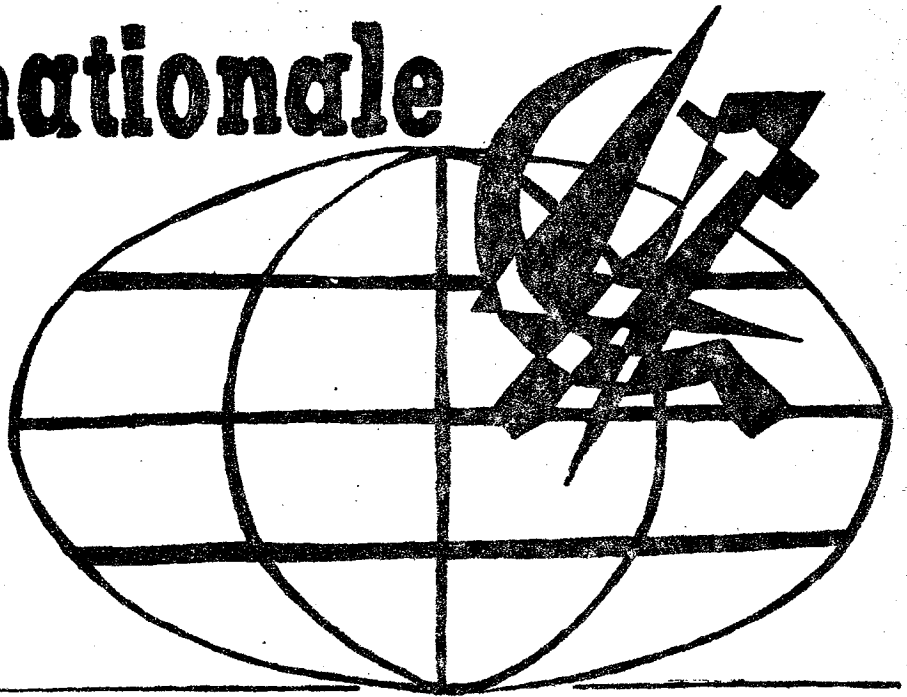
4/64

april 1964

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u!

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Verschijnt maandelijks

8ste jaargang

April 1964

Administratie: L.Plekker Tolstraat 123''''

Amsterdam-Zuid

Gemeente Giro: Amsterdam P-7185

Abonnementsprijs f4,- per jaar

DEZE MAAND

Nederland.

Ondanks een zekere bekrompenheid van bepaalde burgerlijke vleugels, kan de Nederlandse bourgeoisie soms een zekere "boerenslimheid" niet worden ontzegd. Al laverend tussen allerlei concurrerende bourgeoisieën en de eigen arbeidersklasse in, gaat het haar redelijk naar den vleze.

Op het buitenlandse front sloot zij met het nieuwe economisch-technische hulpverdrag tussen Indonesië en Nederland, een periode van al te onzakelijk ouderwets kolonialisme af; om zo snel mogelijk een plaats in te nemen in de rij van neokoloniale exploitanten van Indonesië: o.a. het Amerikaanse en Engelse imperialisme; in samenwerking met de Indonesische bourgeoisie. Het was nog niet te laat. Sukarno en de zijnen wisten de laatste revolutionaire golf van spontane nationalisaties weer enigszins in te dammen.

Op het Westers-Atlantische vlak moet de Nederlandse bourgeoisie nu soepel manoeuvreren, om de voordelen van de EEG, van internationale handel met alle delen der wereld, en van goede relaties met Engeland en in het bijzonder met de Verenigde Staten, te combineren. Iets wat door de politiek van De Gaulle met de Franse industrie en boeren, en nu ook door die van de Duitse boeren wel eens lastig wordt gemaakt. Aangezien de zeer grote internationale concerns in Nederland de EEG slechts als een deelterrein naast vele andere hoeven te beschouwen, en de lasten van de EEG--prijsverhogingen vooral van landbouwproducten--in de eerste plaats op de arbeidersklasse kunnen worden afgewenteld, vallen deze problemen voorlopig nog wel mee, in verhouding tot de kapitalistische voordelen.

De meest indrukwekkende successen boekte de Nederlandse bourgeoisie op het binnenlandse (klasse-)front Door de trouwe steun van de goeddoervoede NVV-, KNV- en CNV-bureaucraten, wist zij jarenlang buitengewoon te profiteren van de zeer lage Nederlandse lonen; en wist zij ook nu weer de de z.g. "forse" loonsverhoging van 1963-64 op te vangen door een beperking tot 10 à 12 %, door verdeel- en heers methoden van differentiatie van enige "extratjes", en door complete uitholling via prijsstijgingen zonder einde; onder de schamele dekking van een--volgens Roemers "agressief"--prijsbeleid en aankondiging van opheffing der "verticale prijsbinding", wat de concurrentie heet te bevorderen. De arbeidersvrouwen en huismoeders merken dagelijks, bij het boodschappen doen, hoe succesvol die uitholling van de "loonsverhoging" is.

Het Vrije Volk constateerde tussen de bedrijven door dat de loonstijging niet tot winstvermindering had geleid: 43 % der ondernemingen die hun dividendcijfers over het eerste kwartaal van 1964 publiceerden, keren een hoger dividend uit dan in het zelfde kwartaal in 1963; 9 % slechts een lager. De verwachting van minister Andriessen van fl. 1.000.000.000 of zo winstverlaging is de puurste demagogie en misleiding; evenals het sprookje van de verslechtering van de betalingsbalans (de inflatie is immers algemeen in West Europa). De begroting vertoont een onverwacht gunstig beeld. Verheugende feiten allemaal voor de bourgeoisie; feiten die er de moed in houden voor een strakke houding ten opzichte van de arbeidersklasse en nieuwe aanvallen op het levenspeil van het proletariaat;

(o.a.) het tegenhouden van de optrekking van AOW/AWW tot een z.g. sociaal minimum (f3650 of f3450, voor een gezin of voor 1 persoon; ellendig weinig nog)

(vervolg op pagina 17)

BUROCRATIE - PLAAG DER ARBEIDERSBEWEGING.

Onder deze titel verscheen in het orgaan "Lutte de Classe" (Klassenstrijd) uitgave van de Vierde Internationale voor België, een artikel dat we, gedeeltelijk bewerkt hier weergeven.

In een polemiek met links in de Belgische Socialistische Partij, maakt de partijburocratie de linkervleugel - geconcentreerd rond het orgaan "La Gauche" - het verwijt, dat haar voortdurende kritiek op de socialistische ministers, "het apparaat" en de "burocratie" er de oorzaak van zijn, dat de arbeiders in onverschilligheid en in een a-politieke houding vervallen.

Aldus, schrijft "Lutte de Classe", is het niet de politiek van klasse-kollaboratie en het volledig vergroeiën met het kapitalistisch systeem met al zijn consequenties, die geleid heeft tot het vervaagen van het klassebewustzijn der arbeiders, maar integendeel de kritiek der linkervleugel tegen deze politiek, volgens de partijvoorzitter Collard.

De reformistische burocratie.

Formeel gesproken, we erkennen het, heeft hij gelijk. De paar secretarissen en beambten in direkte dienst van de B.S.P. vormen op zich zelf geen burocratie. Het burocratische reformistische apparaat begint zich eerst te vertonen als men zijn vertakkingen, uitgaande van de leiding van de B.S.P. naar de andere, zogenaamd onafhankelijke arbeidersorganisaties onderzoekt waarvan de vakbonden, de coöperaties en de ziekenfondsorganisaties (mutualiteiten) de ruggegraat vormen, tezaamgehouden door de reformistische ideologie.

Deze drie organisaties vormen de reële basis waarop zich de reformistische macht baseert. Hun apparaten laten zich in verscheidene honderden, zelfs duizenden leden en permanente beambten becijferen, voor het merendeel door materiële banden aan de beweging verbonden. Erger, een niet te verwaarlozen deel onder hen worden door de kapitalistische staat betaald. Allen tezamen voremen ze die "demokratische"

stemmachine, ten dienste van de "zuiverheid" van de "leer".

De B.S.P. is sedert lang een z.g. nationale partij. De aanstellingen en benoemingen, vanaf de kleinste post tot de grootste betrekking in de overheidsdiensten der steden, provincies en de staat hangen direct of indirect af van zijn gemeenteraads leden, leden der provinciale staten, van zijn burgemeesters, gouverneurs der provincie en ministers. Er bestaat zelfs een stilzwijgende overeenkomst tussen deze zogenaamde nationale partijen, om zich onderling, naar verhouding van hun verkiezingsinvloed, de te bezetten posten te reserveren; een overeenkomst die af en toe hevig in het gedrang komt, als het om benoemingen op belangrijke bestuursposten gaat, waar zich de salarissen becijferen in de honderd-duizenden franken. Daarnaast zijn er nog de kleinere brokken en wat voor brokken: de baantjes bij de openbare diensten zoals de radio, de T.V. het gas, water en elektriciteit en de presentiegelden in de gemeenteraden.

Aldus heeft de B.S.P. niet alleen zijn vertakkingen in de arbeidersorganisaties maar ook in al deze administraties en overheidsdiensten.

Omdat er steeds meer plaatsen en postjes ter beschikking komen in tegenstelling met het benodigde "personeel", houdt een gevaarlijke epidemie niet op zich monsterachtig te verbreiden in dit burocratenmilieu: de Cumul (cumulatie-gelijktijdige bekleding van verschillende ambten). Zo bekleden een groot aantal leden meerdere posten en betrekkingen. Men is verwonderd over hun "weerstandsvormogen". Major, voorzitter van het Algemeen Belgisch Vak Verbond, de rekordhouder, weet niet meer waar hij zich allemaal tegelijk moet vertonen.

Hij is ongetwijfeld de "ernstigst getroffen zieke". Door zijn brutale en diktatoriale wijze van inpalmen echter, wordt hij door zijn soortgenoten ingedeeld bij de categorie van "platvloerse cumulanten".

Onder de gedistingeerden (de niet-platvloersen) behoort de nieuwe minister, burger Janne die, naast zijn ministeriële

lasten onder andere is: pro-rector van de Vrije Universiteit te Brussel, president van de wetenschappelijke raad van het Solvay-instituut, president van de onderwijsraad van het Europa-college, president van de nationale Arbeidsraad (dit laatste is echter niet te zwaar) en vice-president van de nationale raad voor wetenschappelijke politiek.

Collard, partijvoorzitter, zeer bescheiden, wordt geklasseerd in de categorie van bescheiden cumulanten: een presidentschap, een parlementair mandaat en een sjerp. Hij is ook, natuurlijk, minister van staat!

Moet men zich dientengevolge verwonderen over de heftige en nauwelijks verholde strijd in deze cumulantenwereld en anderzijds hun onderlinge solidariteit, als hun gemeenschappelijke belangen in gevaar komen ten gevolge van de directe acties der arbeidersmassa's? Men kan zich ook de mogelijkheden tot corruptie voorstellen, die een dergelijke macht oproept. Bewijs: het grote aantal voormalige linksen, behaaglijk geïnstalleerd in allerlei apparaten, zonder enige aarzeling naast rechtsen en koningsgezinden. Eveneens zijn, geheel als bij de bureaucratieën der Arbeidersstaten, de statistieken betreffende het inkomen der reformistische bureaucratie onvindbaar.

Herstel van een dergelijke plaag is onmogelijk geworden. Het kwaad zit te diep.

Volledig verbonden en verankerd aan de kapitalistische kar, zal de reformistische bureaucratie met het kapitalisme verdwijnen.

De bureaucratie der arbeidersstaten.

De Belgische Kommunistische Partij heeft aldus gesproken geen bureaucratisch apparaat.

Niettemin doet zijn ideologische verbondenheid met de Octoberrevolutie en de U.S.S.R. haar altijd de ontwikkelingen der eerste Arbeidersstaat volgen. Hetzelfde geldt voor de leiding van de Grippa-tendens, die op haar beurt de bureaucratie van de Chinese Arbeidersstaat volgt. Wat deze bureaucratieën van de reformistische bureaucratie onderscheidt is, dat hun lot niet bepaald wordt door de kapitalistische ontwikkeling, maar door die van de Arbeidersstaten.

Trotsky schreef aan het eind van September 1939:

"Indien, ondanks alle waarschijnlijkheid,

gedurende de huidige oorlog of onmiddellijk erna, de Oktoberrevolutie geen uitbreiding ondergaat in één van de hoger-ontwikkelde landen, indien in het tegengestelde geval het proletariaat zich overal teruggeworpen ziet, dan zullen we zonder enige twijfel de vraag van de herziening van onze opvattingen over het huidige tijdperk en zijn drijvende krachten moeten stellen. De vraag zou overigens niet zijn, welk etiket op de U.S.S.R. of op de stalinistische klik te plakken, maar hoe het wereldhistorische perspectief voor de komende tientallen jaren, zo niet eeuwen te waarden: hebben we het tijdperk van de sociale revolutie en van de socialistische maatschappij betreden of het tijdperk van de verwording van de totalitaire bureaucratie?" En hij antwoordde:

"De Marxisten hebben niet het minste recht (indien men vermoedheid en teleurstelling niet als "recht" beschouwd) de conclusie te trekken dat de revolutionaire mogelijkheden van het proletariaat zijn uitgeput en het ervan moet afzien, aanspraak te maken op het beheersen van het volgende tijdperk.

Vijfentwintig jaar, gemeten naar de klok van de historie, waar het hier gaat om de grandioze, geweldige taak van de vervanging van het ene economische en kulturele stelsel door een ander, zijn minder dan een uur in het leven van een mens"..... "Onze weg blijft onveranderd. We handhaven de oriëntatie op de internationale revolutie en, hierdoor tevens op de regeneratie (herstel van de U.S.S.R. als Arbeidersstaat".

Sedertdien zijn er verscheidene dingen gebeurd. Indien er al geen revolutie in één van de hoogontwikkelde landen heeft plaats gehad, er was de Yougo-Slavische revolutie

Het was de eerste opstand van de Yougo-Slavische Communistische Partij tegen de beslissingen van de "Geniale Chef". De Yougo-Slavische Stalinisten lieten zich de kans om de macht te grijpen niet ontglippen. Ook was er de uitbreiding van de Stalinistische bureaucratie in een aantal landen.

Vervolgens de breuk van Yougo-Slavië met het Stalinisme, de eerste oppositie waartegenover het Stalinisme onmachtig bleek. Daarna kwam de Chinese revolutie, de dood van Stalin, de liquidatie van Beria en de ontbinding van de N.K.V.D. (Russische geheime politie) aan welke de bureaucratie haar diktatoriale macht ontleende.

Er waren het 20ste en 22ste Congres der Russische Communistische Partij en bovenal de gigantische ontwikkeling van de productiekrachten in de Sowjet-Unie, het ontstaan van een zeventig miljoen tellende arbeidersklasse die, zelfs zonder direkte actie, meer en meer aan gewicht wint in de krachtsverhouding tussen haar en de bureaucratie. Er zijn de enorme golven van strijd voor de nationale bevrijding, de Cubaanse revolutie en de revolutionaire maatregelen tegen de verburocratisering van het regiem te Havana en uiteindelijk de Algerijnse revolutie, die de revolutionaire arbeiders en boeren van het land een revolutionaire wetgeving heeft geschonken, teneinde hun revolutie tegen verburocratisering te beschermen.

Deze ontwikkeling en deze revoluties bewijzen ons ruimschoots, dat de internationale revolutie op de goede weg is en hierdoor tevens de regeneratie van de Sowjet-Unie en alle Arbeidersstaten.

Geen revolutionaire vooruitgang zonder permanente strijd tegen de bureaucratie in de arbeidersbeweging.

De generatie, die opgroeit in de kapitalistische staten van Europa en in mindere mate in de Ver. Staten heeft niet de

enorme moeilijkheden en nederlagen gekend van hen die tussen de twee wereldoorlogen zijn opgegroeid. Ook manifesteert zich een politieke vernieuwing in intellectuele kringen, hetgeen zich vaak in de geschiedenis heeft bewezen als voorloper van de radikaliserende massa's. Daarentegen zien alle "bourgeois-waarnemers" economische moeilijkheden opdoemen. De verscherping van de concurrentie tussen de E.E.G. en de V.S. is ook een vooruitlopend teken van de toenemende verzadiging der markten. De financiën van de kapitalistische staten buigen onder de last van een steeds kostbaarder bewapening en de dreiging van een atoomoorlog verwijdt de kloof in de rijen van de wereld-bourgeoisie.

De algemene situatie kan men in een korte frase samenvatten: de conjunctuur van de arbeidersbeweging rijst, die van de bezittende klasse daalt.

In de strijd om de macht en het Socialisme, moet de strijd van de arbeiders-voorhoede permanent zijn. Van deze strijd hangt zijn versterking af.

Bertel.

X-X-X-X-X-X-X-X

"HET VROUWELIJK MYSTERIE"

"Het Vrouwelijk Mysterie" is een voortreffelijke sociologische studie, een latkomende uitdaging aan de op winst beluste sprookjes-producenten die het glorievolle beeld van de Gelukkige Huisvrouw-heldin hebben geschapen en het aan de Amerikaanse vrouw hebben opgedrongen.

De schrijfster, moeder van drie kinderen, analyseert de toestand van vrouwen als zijzelf, die tot de bevoorrechtte hogere middenstand van de Amerikaanse maatschappij behoren. De meeste vrouwen hebben geen andere keus dan gebonden te zijn aan een huishouding of geketend aan

een fabrieks of kantoorbaan - of beide.

De vrouwen die Betty Friedan onderzocht zijn meer bevoorrecht. Zij hebben toegang tot alle voordelen van onze cultuur - opvoeding, opleiding, interessante en goedbetaalde posities. En toch heeft het grootste deel van hen de mogelijkheden tot ontwikkeling van hun hogere capaciteiten verspeeld, om te belanden in de rijen van hen die geboekt staan als: "Beroep Huisvrouw".

De schrijfster toont de werkelijkheid achter de luxeramèn van de Gegoede Buitenwijk, waar de vrouwelijke bewoners gekweld worden door "een probleem zonder naam". Dit is

hun onvermogen zich "aan te passen" aan de benauwde, afstompende sfeer van hun bestaan. Zij beschrijft eveneens hoe de catastrofale consequenties van deze vernedering van de vrouw inwerken op de hele familie. Slechts weinigen ontkomen aan de pathologische verschijnselen die voortvloeien uit het "Vrouwelijk Mysterie".

Betty Friedan's onderzoekingen reiken verder dan de in goede doen zijnde huisvrouwen wier situatie zij onderzocht heeft.

Deze geven de toon aan in levenshouding en streven van de huisvrouwen uit de arbeidersklasse, welke abusief geloven dat, waar de middenstandsvrouw alle voordelen heeft, zij ook de antwoorden kent.

Op deze wijze sijn verwrongen ideeën en waarden door, op deze wijze massa's vrouwen besmettend, sommige werkende vrouwen inbegrepen, die zich afvragen waarom zij geen beter leven mogen leiden als volledige huisvrouw. Dit boek zal hen helpen hun twijfels op te helderen.

"Het Vrouwelijk Mysterie" is een moderne versie van een oude formule voor het huissloof zijn, die openlijker uitgedrukt hette: "De plaats van de vrouw is in haar huis". Het nieuwe er aan toegevoegde element is het vergiftigde aas van het "Mysterie" waardoor de vrouwen zich vrijwillig laten teruglokken in de val, waaruit hun grootmoeders zich trachtten vrij te vechten. Betty Friedan herinnert ons eraan dat in de 19de en de eerste tientallen jaren van de 20ste eeuw vooruitstrevende vrouwen een geïnspireerde "feministische" strijd voerden voor de vrouwenrechten. Met deze opstand bereikten zij het recht op hoger onderwijs, deelname aan de productie beroeps-carrières, het recht op eigen bezit en stemrecht. Deze hervormingen waren een buitengewoon grote vooruitgang vergeleken bij hun voorgaande onderworpen positie en had een springplank kunnen zijn van verdere voortgang - tot volledig menselijk formaat en waardigheid.

In plaats daarvan bracht de Tweede Wereldoorlog en zijn nasleep een overweldigende terugslag, door de schrijfster gecaracteriseerd als een "tegen de vrouw gerichtte contra-revolutie".

De aanmaning tot deze stap terug werd gedaan door Farnham en Lundberg's boek "de Moderne Vrouw, De Verloren Sexe", uitgegeven in 1942. De "verloren vrouwen"

waren de onafhankelijken, geïnteresseerd in wetenschap, kunst, politiek en werkend aan een loopbaan, buiten het kader van het gezin.

In de plaats van de intelligente, schepende, in publieke zaken geïnteresseerde vrouw, kwam het beeld van de "vrouwelijke vrouw" - de leeghoofdige huisvrouw, tevreden binnen de "gezellige" muren van een mooi huis.

Toen het "mysterie" stuwkracht verkreeg "werd huiselijkheid een religie, een voorbeeld waarnaar alle vrouwen zich moesten richten om hun vrouwzijn te beleven of te ontkennen" zegt de schrijfster. Wat begon als een "trek terug naar de oude kraal", werd een stormloop gedurende de welvaart van de Vijftiger jaren.

Om de vrouwen zand in de ogen te strooien omtrent hun eigen falen, werden feiten t.a.v. voorvechtsters voor vrouwenrechten vervalst. Hoewel de meeste feministische kruisvaardsters een man, kinderen en een tehuis hadden, werden zij afgeschilderd als "verbitterde oude vrijsters, die niet in staat waren hun rol als vrouw en moeder te vervullen. Een der onvergetelijke trekken van deze geïnspireerde vrouwen was hun blijdschap over het kunnen deelnemen aan de strijd voor sociale veranderingen.

Eveneens werd de ultra-reactionaire bron verheimelijkt van de stap terug in de huishouding. Het was Hitler die in de jaren 30tiger jaren opnieuw de beruchte drie K's voor de vrouw propageerde: Kinderen, Keuken en Kerk (Kinder, Küche und Kirche).

In de 40er jaren werd een dergelijke slagzin aan de Amerikaanse vrouwen "verkocht" verpakt in de vermomde, verfraaide verpakking van het "Vrouwelijk Mysterie".

De schrijfster vergelijkt de blinde onderworpenheid waarmee de middenstandsvrouw haar lot accepteerde met de gevangenen van de Nazi-concentratiekampen, - die verwerden tot gelaten "lopende lichamen", die hun eigen ondergang tegemoet gingen.

Op een bepaalde manier, (die niet zo vergezocht klinkt als hij schijnt), zijn de vrouwen die zich met het huisvrouw-zijn tevreden stellen, die opgroeiend, "alleen maar huisvrouw willen zijn", in een even groot gevaar, als de miljoenen die hun eigen dood tegemoet gingen in de concentratiekampen en de andere miljoenen die weigerden te geloven aan het bestaan van de concentratiekampen.

Het is waar, het prikkeldraad van de "comfortabele concentratiekampen", der goede buitenwijken (in de tekst Suburbia, een niet in het Nederlands over te brengen betiteling, vert.), was onzichtbaar.

Wat zichtbaar was voor deze slachtoffers van de "De Amerikaanse Droom" waren de vergulde versierselen van het standaard-middenstandshuis. Zij waren evenwel gedoemd tot een alledaagse routine, die de intellectuele prestaties van een achtjarige niet te boven gaan. Zelfs toen was er niet genoeg werk voor het vullen van hun tijd. Dus werd het huiswerk uitgebreid om de tijd door te komen en verkwistten de bewoonsters hun energie in razend drukke bezigheden op onbeduidende zaken.

Werkende vrouwen kunnen gewoonlijk de boel schoonmaken in één uur, waar huisvrouwen er zes uur aan besteden en tegen etens-tijd nog niet klaar zijn.

"Zelfs met alle arbeids-besparende apparaten" zegt de schrijfster, "testead de moderne Amerikaanse vrouw waarschijnlijk meer tijd aan haar huishouden dan haar grootmoeder." Als Diogenes met zijn lamp" ging Betty Friedan op zoek naar tenminste één intelligente, begaafde vrouw die zich voldaan voelde als "huisvrouw". Zij vond er geen.

Wat zij wel vond, in een test die insidertief was, was het volgende. Het betrof een groep vrouwen, 28 in aantal, uit een hoge inkomensgroep. 16 onder hen waren onder psychiatrische behandeling of in onderzoek. 18 namen kalmerende middelen, verschillende hadden pogingen tot zelfmoord gedaan en sommigen waren opgenomen geweest gedurende verschillende perioden voor inzinkingen of vagelijk vastgestelde psychische aandoeningen.

("U zou verbaasd staan over het aantal van deze gelukkige burgervrouwen welke op een nacht eenvoudig aan het razen slaan, en ongekleed, krijsend door de straten rennen" zei een plaatselijke dokter, geen psychater, die bij deze uitbarstingen te hulp was geroepen)....

12 waren in buitenechtelijke verhoudingen gewikkeld, in fantasie of in werkelijkheid.

Het was deze botsing van de werkelijkheid met het wijdverspreide beeld van de gelukkige huisvrouw, welke Betty Friedan ertoe bracht, met de hypnose van het Mysterie in haar eigen leven te breken.

De sleutel zoekend tot het probleem: "Wat

deed deze vrouwen terugtreden in de huishouding?" deed haar besluiten de gegevens te verzamelen die de uitleg van de truc gaven.

De Hersenspoelers.

Een machtige propaganda-machine was in werking gesteld om het huisvrouw-zijn te bejubelen en de verlangens van de vrouwen naar iets meer dan alleen maar man en kinderen de kop in te drukken.

Beginnend met op de primaire kanten van het leven de nadruk te leggen - door opvoeders op de scholen en de colleges, is deze campagne doorgedrongen in iedere weg tot massa-beïnvloeding. Het sleutelwoord in deze techniek van gedachtenbeheersing - even effectief als een ploertendoder op de schedel op een donkere weg - is het woord "vrouwelijk".

Studerende meisjes, beangst dat zij hun vrouwelijke aantrekkelijkheid zouden kunnen verliezen door het ontplooiën van hun hersencapaciteiten of ernstige studie, leren hun intelligentie te verbergen of ledigen gehoorzaam hun hersens geheel en al. Haar eerste zorg, gestimuleerd zowel door ouders en opvoeders, is de "jacht op de trouwring". Of zoals een opvoeder zich uitdrukte: "Colleges voor vrouwen zijn de beste huwelijksmarkten op de wereld".

Hogere schoolopleiding voor vrouwen werd geherwaardeerd tot het bereiken van een nieuw doel: het werd een vernisje voor de vrouw uit de middenklasse. Cursussen in vooruitstrevende kookkunst, huwelijks en familieregels, namen de plaats in van cursussen in chemie, natuurkunde enz. "Ouderwetse" opvoeders, afgestoten door de zogenaamde "intellectuele soep", opgediend als Vrije Expressie cursussen, werden tot de orde geroepen - of aan de kant gezet.

Zelfs Colleges als Vassar, Smith, Barnard, en andere, die bekend stonden om hun vooruitstrevendheid in het hoger-onderwijs aan vrouwen en om hun compromisloze intellectuele maststaven, vielen van hun voetstuk.

Zoals een woordvoerder van een befaamd vrouwen-college het uitdrukte: "We voeden de vrouwen niet op tot studenten, we voeden ze op om vrouwen en moeders te zijn.

Met prijzenswaardige ironie korten de meisjes dit af tot WAM.

De consequenties samenvattend van deze achteruitgang in de opvoeding, zegt de

schrijfster: "De in de eerste plaats op de voortplanting gerichtte opvoeding zonderde de huidige generaties van kundige Amerikaanse vrouwen even zeker af, als de gelijke - doch gescheiden - opleiding van de Amerikaanse Neger 1), deze de mogelijkheid ont-nemen tot volledige ontplooiing van hun kun-nen in de Amerikaanse samenleving.

Met de verlaging van de opleidingsmaat-staven, maakte de gemiddelde leeftijdsgrens van het eerste huwelijk een scherpe val (vaak zelfs huwelijken tijdens de hogere-schoolopleiding), terwijl het geboortecijfer steeg.

Het WAMisme zweefte de natie op, - aan het hoofd gegaan door de middenstandsvrouw - die "de anderen voorgingen in de wedstrijd voor meer baby's".

"De gemiddelde leeftijd van het eerste huwelijk is in de laatste vijftien jaar ge-daald tot de laagste in de geschiedenis van dit land, de laagste in al de landen van de Westelijke wereld, bijna net zo laag als de gebruikelijke leeftijd in de zogenaam-de onderontwikkelde gebieden..... het jaar-lijks geboorte overschot in de V.S. is één der hoogste in de wereld, bijna drie maal zo hoog als dat van de West-Europese lan-den, bijna het dubbele van Japan en dicht-bij dat van Afrika en India.

Degenen die deze heroriëntering in stand houden en uitbreiden, zijn de invloedrijke bedervers van de publieke opinie: redacteu-ren en schrijvers van de "geslepen" dames-bladen, dagblad-rubriekenschrijvers, T.V. shows, films, populaire verhalen en de hele rest. Onophoudelijk en onverbiddelijk waar-schuwen zij de vrouwen, dat zelfs het pogen tot ontwikkeling van intellectuele gaven en talenten, "zwaar betaald moet worden met het verlies van hun vrouw-zijn".

Sociale wetenschappen zoals: toegepaste sociologie, psychologie en anthropologie worden op de zelfde manier misbruikt als steunpilaren voor dit "Vrouwelijk Mysterie".

Zelfs voor verstandige en intelligente vrouwen is het moeilijk deze propaganda in twijfel te trekken, wanneer zij wordt voor-geschoteld als wetenschap. Sommige - nog twijfelachtige - stellingen van de grote

1)

Heeft betrekking op Negeruniversiteiten, vert.

psycho-analyticus, Freud, zijn verwrongen en ge vulgariseerd om autoriteit te ver-len aan het thema, dat de plaats van de vrouw in haar huishouden ligt.

"Om redenen die ver verwijderd zijn van het leven van Freud zelf, heeft men van het Freudiaanse denken het ideologische bolwerk van de sexuele contra-revolutie gemaakt in Amerika" zegt Betty Friedan.

Zo werd bij voorbeeld "de z.g. penis-jaloe-sie van het meisje" een psychologische doodoener: het zou het antwoord zijn op de vrouwelijke vrevel t.a.v. haar onderge-schikte positie. Dit werd als een knuppel gebruikt tegen zulke "onvrouwelijke" eisen als vrijheid en gelijkwaardigheid met de man.

De befaamde "doelmatige" anthropologe Margaret Mead heeft (mischien onbewust) één der meest invloedrijke bijdragen gele-verd aan de pseudo-wetenschappelijke cam-pagne die het "Vrouwelijk Mysterie" op-poetste.

Volgens deze "hoofd-architect" van de opvatting over de vrouw, zijn het "de in-gangen en het functioneren" van het li-chaam die beslissend zijn voor de vorming van het individu in de maatschappij.

Gebruikmakend van stukjes en beetjes van Freud's leer, kwam zij terug van de Zuid-Zee, waar zij stam-persoonlijkheden verschillenonderzocht had en deze rang-schikte tot - letterlijk - "orale" en "anale" tabellen 2), en bracht zij de vrouwen het goede nieuws dat zij, in hun lichamelijke organen uiteindelijk de gelijken van de man waren. Aangezien de vrouwen die hoogst-vrouwelijke "ingang", de vagina bezitten, komt de gelijkheit van de vrouw voort uit het feit dat op elke penis - er een baar-moeder is. Zij stelde op deze wijze de aanspraakmakende, scheppende, productieve kanten van het leven, waarop de bovenbouw van een beschaving rust, gelijk met de functie van de penis en omschreef de vrou-welijke scheppingsdrang in begrippen van de passieve ontvangstmogelijkheden van de baarmoeder" zegt de schrijfster. "Op deze wijze werd, door haar invloed, de voort-

2) in-wijdere betekenis betrekking hebben-de op mond en anus. vert.

planting een cultus, een carrière, met uit sluiting van elke andere mogelijkheid tot scheppend streven.

Ironischerwijze echter leidde Margaret Mead een ander leven als datgene wat zij in haar boeken schreef, zoals Betty Friedan bewijst. Zij heeft vrouwelijke capaciteiten getoond die veel verder gaan dan kinderen voortbrengen: zij baande zich een weg in een mannenmaatschappij, zonder te verloochenen dat ze een vrouw was. Tot slechts voor enkele jaren geleden heeft Margaret Mead haar stellingname herzien en begon de vrouwen te berispen (en hun overgetemde echtgenoten) voor te veel bemoeienis met huis en gezin.

Al deze opvoeders, wetenschapsmensen en andere leiding-gevers aan de publieke opinie zijn echter geen onafhankelijke denkers

Zij worden zelf beïnvloed, geleid en bedorven door de beheerders van onze economie en dienen direct of indirect hun behoeften.

Hoofdzak voor daze is, dat spreekt vanzelf, de behoefte aan vergrote verkoop en winsten.

De "Sexuele Verkoop"

Betty Friedan zegt grootmoedig dat de "sexuele verkoop" in verbruiks-artikelen niet het resultaat is van een "economische samenzwering" van het groot-kapitaal. Zij geeft echter een nauwkeurige aanwijzing dat de profiteurs de voornaamste drijvers en voordeeltrekkers zijn van het kolossale apparaat dat de drijfkracht voortbrengt die de vrouw in haar huishouden terugdringt.

Vrouwen zijn belangrijkste kopers van voorwerpen voor het huis en de huisgenoten.

Dus, zegt de schrijfster, bij alle gepraat over vrouwelijkheid en de rol van de vrouw vergeet men dat de werkelijke "business" in Amerika "business" is.

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X

Verkrijgbaar bij onze administratie de brochure van MICHEL PABLO,

DE VIERDE INTERNATIONALE, WAT ZIJ IS, WAT ZIJ WIL!
prijs f 0'50.

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X

Geeft dit blad door aan familie, vrienden en bekenden, maakt abonneés.

De verkoop van steeds meer dingen op te voeren, doormiddel van snelle verandering van mode en vormen, is de taak van de commerciële reclame - en verkoop-stimulerende bureaus. De vrouwelijke zwakheden worden zorgvuldig bestudeerd en meedogenloos uitgebuit door de meest gewetenloze hersenspoelers van Madison Avenue, de "diepte onderzoekers". Voordeel trekkend van wetenschap dat de meeste huisvrouwen rusteloos, ongelukkig en terneergeslagen zijn, verschenen de "Diepte Jongens" met magische formules, die bevrediging beloofden voor de vrouwen, doormiddel van de jacht op dingen.

Deze eindeloos "hongerige" vrouwen die niet begrijpen dat zij in werkelijkheid verkommeren omdat zij aan hun productieve, sociale, culturele en intellectuele mogelijkheden geen uitdrukking kunnen geven, worden een gemakkelijke prooi voor de gigantische verkoopswendel. Aangezien haar persoonlijkheid als menselijk wezen schipbreuk heeft geleden, zegt Betty Friedan, "heeft zij voortdurend behoefte aan uiterlijk vertoon om het gemis aan inhoud te vervangen, om zich iemand te voelen.

wordt vervolgd.

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X

Rehabilitatie voor Krestinsky.

De Komsomol Moskou heeft op 4 Maart de rehabilitatie bekend gemaakt van Nikolaas Krestinsky, in 1920- 1921 eerste secretaris van het Centrale Partij Comité, die in 1938 door Stalin ter dood werd veroordeeld op grond van samenzwering tegen Stalin en spionage voor Duitsland en Japan.

Het is de eerste maal, dat een slachtoffer van de zuivering van 1938, die aan Bougarin, Yagoda en Rakowsky het leven kostte, wordt gerehabiliteerd.

(A.F.P. 4-3-'64)

CYPRUS.

De burgerlijke pers is er in geslaagd het probleem Cyprus voor te stellen als een hopeloze vicieuze cirkel: nationale tegenstellingen van Grieken en Tur en, waarbij het Engelse imperialisme (met het Amerikaanse op de achtergrond) optreedt als welwillende, geduldige bewaarder van "orde en rust"; eventueel met een reformistische variatie: als noodoplossing een ingrijpen van de V.N. naast Engeland.

Wij zeggen niet dat de steun van de S.U. aan de eisen van Makarios onjuist is; een beëindigen van direct imperialistisch ingrijpen via de V.N. is een stap vooruit.

Maar de ervaringen met Congo en het Nabije Oosten leren ons geen illusies te hebben over de V.N., als laatste dekmantel voor het imperialisme.

In elk geval bleven bij alle voorlichting historische achtergronden en klasseverhoudingen verborgen. Slechts een enkele opmerking. Direct na de Tweede Wereldoorlog had het probleem Cyprus opgelost kunnen worden, door aansluiting bij Griekenland, zonder dat de Turken zich daartegen zouden hebben verzet. Wij bedoelen met de erkenning van het Enosis-verlangen der Griekse Cyprioten geenszins enige sympathie voor het semi-facistische regime in Griekenland. Alleen dat men zelf mag uitmaken waartoe men behoren wil. Met het voordeel dat de Cypriotische massa's zich met de Griekse kunnen verenigen in de strijd tegen het kapitalisme.

Men zou kunnen zeggen dat, min of meer zoals het Engelse imperialisme het probleem Israël gemaakt heeft in de Arabische wereld, het kunstmatig het Turkse probleem gemaakt heeft op Cyprus.

Het ging en gaat hier niet alleen om een eenvoudig tegen elkaar uitspelen van twee bevolkingsgroepen, om de eigen overheersing voort te zetten. Deze Engelse politiek was in wezen gericht op het gebtuiken van de Turken direct en indirect, tegen de Cypriote revolutie. Want de langdurige zware guerilla die tegen de Engelse bezetting is gevoerd had een sterk revolutionaire kern.

Iets wat door de - door en door contra-revolutionaire - regering in Ankara, met z zijn onthullend provocerend optreden, goed begrepen wordt.

Na jaren van strijd is het duidelijk dat

noch de oude guerilla-leiding, noch Makarios in staat zijn een uitweg uit het huidige slop te vinden; d.w.z. de Cypriote revolutie ten einde te voeren in een socialistische omwenteling; een noodzakelijk voorwaarde voor de opname van de Turkse minderheid die nu misbruikt wordt door het imperialisme.

Het is de taak van de communistische massa-partij, de AKEL, om de strijd te richten op de vorming van een arbeiders en boeren-regering; op de ontwikkeling van een socialistisch program om het werkelijk essentiële probleem van de armoede, achterlijkheid en onderontwikkeldheid grondig aan te pakken. Daarvan is de AKEL-leiding voorlopig, in zijn opportunisme, nog ver verwijderd. Doch de dynamiek van de Cypriote ontwikkeling zelf zal haar echter wel eens iets meer in die richting kunnen stuwen.

Karel Verbiest.

x-x-x-x-x-x-x-x

De Trotskystische pers in de wereld.

Frankrijk	Quatrième Internationale l'Internationale
België	Lutte de Classe
Italië	Bandiera Rossa
Oostenrijk	
Duitsland	Die Internationale
Griekenland	Marxistiko Deltio
Japan	Permanent Revolution World Revolution
Australië	The International
Ceylon	The Samasamajist Young Socialist Fourth International
Ver. Staten	International Socialist Review The Militant
Chili	Cuarta International
Bolivië	Lucha Obrera
Argentinië	Boletin Trotskista
Mexico	El Obrero Militante
Peru	Obrero y Campesino

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

HEBT U UW ABONNEMENTSGELD OVER 1964
AL BETAALD?

ZO NIET, DOE HET DAN SPOEDIG!

DE KOLONIALE REVOLUTIE EN HET CHINA-SOVJET CONFLICT

(De Afro-Aziatische conferentie te Algiers)

Op de 6de Conferentie van Afro-Aziatische Solidariteit, die op 22 Maart te Algiers begon, kon een herhaling van de problemen van de vorige conferentie te Moshi (Tanganyika), niet uitblijven: een demonstratie van het China-Sovjet conflict in zijn volle scherpste. Alleen is de algemene situatie veranderd; in gunstige zin, zowel voor de koloniale revolutie als voor de Sovjet-Unie.

Waar de Chinezen in Moshi grote verwarring konden zien, die de invloed van de arbeidersstaten en van het socialisme op de koloniale massabewegingen alleen maar schaadde en zij tijdelijk bij sommigen enige sympathie voor een exclusief chauvinistische gekleurde-volken-solidariteit tegen alle blanken konden gaande maken, is nu de wereldrevolutie een stap verder gekomen en liggen de verhoudingen iets duidelijker.

De Algerijnse leiding trad - (als vertegenwoordiger van de koloniale revolutie in zijn meest consequente vorm) - zeer zelf bewust op en liet zich niet van de wijs brengen. En in het algemeen deed zich de Afro-Aziatische revolutie als zelfstandige factor duidelijker voor. Op eigen (niet op Russisch of Chinees) initiatief waren waarnemers uit Latijns-Amerika uitgenodigd, Cuba voorop, en wordt nu gewerkt naar een nauwer samenwerking tussen de volken van alle drie de koloniale werelddelen, en dat beslist niet in de eerste plaats in de zin van eenheid van de koloniale bourgeoisie.

Mevrouw Kuo Tsjen, Presidente van de Federatie van Chinese vrouwen en leidster van de Chinese delegatie, zette een frontale aanval op de S.U. in, door op ongehoorde wijze de S.U. en het Amerikaanse imperialisme op één hoop te gooien; dit naar aanleiding van het voorstel van Chroesjtjef van 31-12-'63 om grensgeschillen tussen landen op vreedzame wijze op te lossen.

Volgens de Chinese komt dit neer op goedkeuring van door het imperialisme bepaalde grenzen, waartegen het gebruik van geweld geoorloofd dient te zijn. Onaanvaardbare grenzen heeft b.v. Israël en de Chinezen denken wellicht ook aan de grenzen

die het tsaristische Rusland op China veroverde.

De praktische bewijsgronden voor deze lasterlijke aanval bleven uit. Het gaat hier weer om de zoveelste goedkope poging de koloniale volken van de snel toenemende invloedssfeer van de S.U. te onttrekken.

De scherpste en toenemende scherpste van de provocerende Chinese aanvallen komt duidelijk voort uit eigen zwakheid en onvermogen, zowel materiëel als ideologisch-politiek.

De Afrikaanse reis van Tsjou En-lai heeft gedemonstreerd wat de "revolutionaire kretten" van de Chinezen in de praktijk betekenen: een diplomatieke poging tot verbetering van de relaties van Peking met de Afrikaanse bourgeois-regeringen. Geen woord werd gerept over enige revolutionaire gebeurtenis in Afrika (tijdens de beweging in Oost-Afrika, de revolutie op Zanzibar, de guerillastrijd van Mulele in Congo, enz.)

Tegenover het meest progressieve revolutionaire verschijnsel in heel Afrika, het Algerijnse arbeiders en boerenbeheer der productie-middelen en der grond, was de Chinese houding negatief. Dit verduidelijkt nog de Chinese lijn die leidde tot: een gebruik van de Japanse C.P. tot niets meer dan de verbetering der handelsbetrekkingen Peking-Tokio; tot P.K.I. eisen in Indonesië die niet verder gaan dan ministerszetels in een corporatieve staat, in plaats van tot de uitbuiting van de geweldige revolutionaire mogelijkheden tot omverwerping van de Indonesische bourgeoisie; tot een opportunistische houding ten opzichte van het feodale Pakistan (die even erg is als de Russische ten aanzien van de Indiase bourgeoisie) enz. Een lijn die uitdrukkelijk is en blijft: verenigd front met alle vleugels van de bourgeoisie (die bereid zijn) tegen het Amerikaanse imperialisme.

De Algerijnen brachten verheldering. Zij die als uiterste linkervleugel op de conferentie een zeer groot prestige hadden, steunden het genoemde voorstel van Chroesjtjef en ook nog andere Russische voorstellen. En vingen zo de Chinese aanval doel-

treffender op dan Gafoerof, de leider van de Russische delegatie zelf kon doen.

Deze Algerijnse steun komt niet uit opportunisme voort. Zij kan slechts worden begrepen als men ten volle begrijpt wat voor veranderingen de destalinisatie in de Russische politiek teweeg heeft gebracht en blijft brengen: formidabele steun aan Cuba en Algerije; snelle positieve reacties op alle nieuwe uitingen van de koloniale revolutie in verschillende vormen, op verschillende niveaus, en vaak waarschuwingen aan het adres van het imperialisme: Zanzibar, Cyprus, Yemen, Panama enz enz.

Gafoerof's voorstellen te Algiers liggen ook min of meer in die lijn 1) oproep aan alle staten in Afrika en Azië om doeltreffende maatregelen te nemen ter liquidatie van alle koloniale en racistische regimens; 2) meer activiteiten van de Raad van Afro-Aziatische Solidariteit op economisch gebied; 3) geen geweld in territoriale geschillen tussen landen; 4) bijeenroepen in 1964 van een Afro-Aziatische vrouwen, jongeren, en een schrijversconferentie; 5) beslissende actie voor complete isolering van Zuid-Afrika, in het bijzonder door economische boycot; 6) proclamatie van steun aan de strijd van het Viet-Namees volk tegen de misdadige agressie van de Ver. Staten; 7) vastbesloten steun aan de strijd van het volk van Cuba; ook 8) aan de strijd van het Cyprische volk tegen de interventie van de imperialistische mogendheden, leden van de N.A.V.O. enz.

De slot resoluties van de conferentie lagen dichterbij deze Russische dan bij de Chinese posities. En hoe ook de Afro-Aziatische bourgeoisie en haar reformistische helpers in de massa-beweging deze resoluties zullen willen uitleggen, het is juist het nauwe verband tussen de nieuwe veranderende S.U. en het revolutionaire socialistische Algerije (en Cuba) dat aan deze conferentie en deze resoluties een werkelijke nieuwe inhoud geeft:

In de algemene verklaring: vreedzame coëxistentie op basis van de 6 principes van Bandung (1955); veroordeling van buitenlandse bases en agressieve militaire pacts; systematische verwerping van interventie; scherpe veroordeling van de politiek van agressieve oorlogen van de imperialisten.

In de algemene politieke resolutie: ver-

zoek aan alle anti-koloniale krachten voort te gaan met een doeltreffende politiek van algemene ontwapening, totaal verbod van kernproeven en vernietiging van kernvoorraden; snelle terugtrekking van V.N. troepen uit de Congo; begroeting van de overwinning van de volken van Zanzibar en de (ex Franse) Congo-Brazzaville tegen de reactionaire krachten en de imperialisten; constatering dat in Afrika, Azië en Latijns-Amerika militaire bases zijn ingericht door de Ver. Staten en zijn imperialistische bondgenoten, die voortgaan het neo-kolonialisme te bevorderen door middel van gewapende onderdrukking, politieke controle, economische en culturele infiltratie, een wrede oorlog in Zuid-Vietnam; gewapende interventie op Cyprus; roof van gebieden van Palestina.....; moorden door de Portugezen in hun koloniën;...het meer verwerpelijke racisme in Zuid-Afrika. Hierop volgden nog 36 speciale resoluties.

Het gaat er nu om tot daden over te gaan meer dan sinds "Addis Abeba" nog mogelijk is geweest, door de sabotage van de kant van de Afrikaanse bourgeoisie. Dat is voor een groot deel afhankelijk van de initiatieven van de Algerijnse leiding - gesterkt door zijn verbintenis met de S.U. en de andere arbeidersstaten en Cuba - in samenwerking met de linker-vleugels van alle koloniale massa-bewegingen, op weg naar de sociale revolutie.

Wij gaan een periode in van steeds verder gaande positieve wederzijdse beïnvloeding van de sociale koloniale revolutie en de S.U.; allerduidelijkst gedemonstreerd door het feit dat 3 "chroesjtsjevistische" communistische partijen, de Peruaanse, de Algerijnse en de Portugese (Portugal kan als een halfkoloniaal land worden beschouwd) een castristische wending hebben genomen.

Minder dan ooit is er nu grond voor de nieuwe provocerende Chinese aanvallen op Chroesjtsjof als capitulant en grootste revisionist aller tijden. Het wordt de hoogste tijd dat de pseudo-revolutionaire demagogie der Chinezen in zijn ware aard wordt herkend: symptoom van een geïsoleerde neostalinistische bureaucratie in een achterlijk land.

Ed. Verheyen.

"laatste kwartier" in Venezuela?

Sinds in Venezuela de guerrillaoorlog tegen de pro-yankee diktatuur van Betancourt begonnen is, nu meer dan twee jaar geleden, heeft de reaktionaire regering van de "demokratische aktie" meerdere malen de "op handen zijnde" nederlaag van de Strijdkrachten voor de Nationale Bevrijding (F.A.L.N.), aangekondigd, zoals gebeurde in Algerije, Vietnam of Cuba. Hetgeen natuurlijk niet belet heeft dat de guerrilla's zich versterken en iedere dag hun actieradius vergroten.

De verkiezingen van december j.l., waarbij de officiële kandidaat Leoni "gekozen" werd, gaven een gelegenheid aan het regiem om voor de zoveelste maal te beweren dat het beroemde "laatste kwartier" eindelijk aangebroken was.

Het antwoord van de F.A.L.N. is geweest, om nieuwe fronten te openen in de staten Falcon, Portuguesa en Oriente.

Anderzijds was er niets aan de resultaten van de verkiezingen dat de venezolaanse revolutionairen kon verbazen of ontmoedigen.

In tegendeel, hun verwerping van de parlementaire weg werd volkomen door de feiten onderschreven: in de hoofdstad Caracas werd de slagzin van de F.L.A.N. om de verkiezingen te boycotten door 70% van het kiezerskorps (volgens de officiële cijfers) gevolgd. De drie kandidaten waarop "links" stemde (Villalba, Larrazabal, Ramos) hebben samen hetzelfde percentage stemmen als de nieuwe "president" (32%) en de onpartijdige waarnemers geven toe dat de "overwinning" van de regering zich louter laat verklaren door haar bedriegelijke manipulaties met de stemmen van de analfabete bevolking in het binnenland.

Bovendien moet men niet vergeten dat de verkiezingen plaatsvonden, terwijl de gevangenis door meer dan 7.000 politieke gevangenen bevolkt waren, terwijl de Communistische Partij en de Links Revolutionaire Beweging buiten de wet verklaard waren en hun kamerleden aangehouden waren, onder schending van de parlementarische onschendbaarheid, terwijl de onafhankelijke vakbonden huiszoekingen van de politie moesten doorstaan en de linkse pers verboden was.

Het feit dat ondanks de juistheid van de slagzin van de F.L.A.N. de verkiezingen plaatsgevonden hebben en dat het gemiddelde onthoudingspercentage slechts 25% bereikte (overigens een zeer hoog percentage voor Venezuela, waar niet-deelname aan de stemming als een misdrijf beschouwd wordt) is niet verwonderlijk, na ervaringen zoals de "verkiezingen" en "referendums" die de frans imperialisten in Algerije organiseerden. Hoogstens bevestigt het de mening dat het boycotten van de verkiezingen een zeer moeilijke taktiek is, ook daar waar ze volkomen correct en noodzakelijk is..

De "overwinning" van de regeringskandidaat Leoni is ook niet zo verwonderlijk als men zich herinnert dat zelfs op Cuba, in 1958, dus enige maanden voor de intocht van Fidel Castro in Havana, de diktatuur van Batista eveneens haar kandidaat, Agüero, de verkiezingen liet "winnen".

Structuur en program van de F.A.L.N.

De Strijdkrachten voor de Nationale Bevrijding (FALN) werden op 20 februari 1963 opgericht als resultaat van het onder één kommando verenigen van zes reeds bestaande groeperingen. Deze organisaties waren met name : de 2 JUNI BEWEGING, gevormd door de opstandelingen van Puerto Cabello, en onder leiding van twee marine-officieren, de kapitein -ter-zee Manuel Ponce Rodríguez en de kapitein-luitenant Pedro Medina Silva; de 4 MEI BEWEGING, opgericht door de opstandelingen van Carupano, onder leiding van een marine-officier, de korvet-kapitein Jesús Teodoro Molina, en van een legerofficier, majoor Pedro Vegas Castejon; de MILITAIRE BURGER-UNIE, die talrijke tegen de regering opgestane militairen verenigt en onder voorzitterschap staat van luitenant-kolonel Juan de Dios Moncada Vidal en majoor Manuel Azueje ; het "JOSE LEONARDO CHIRINOS" GUERRILLA-FRONT, een naam waaronder de guerrilla's in de staat Falcon opereren, die onder leiding staan van commandant Douglas Bravo (geen beroeps-militair maar lid van het Centraal Comité van de Venezolaanse Communistische Partij) en kapitein Elias Manuit Camero, een naar de zijde van het volk overgelopen artillerieofficier; het "LIBERTADOR" GUERRILLA-FRONT, naam van de guerrilla's in de staat Charal, waarvan de leider ook geen militair is, Dr. Juan Vicente Cabezas, bijgenaamd commandant Pablo; tenslotte het NATIONAAL GUERRILLA COMMANDO, dat de tactische strijdeenheden (U.T.C.) en de guerrilladetachementen van het federaal district (Caracas) en van de staten Lara, Yaracuy, Anzoategui, Monagas, Barinas, Carabobo, Zulia, en Cúrcico controleert, en waarvan de leider kommandant Pedro Miguel is.

De F.A.L.N. karakteriseert zichzelf als "de gewapende arm van het Nationale Bevrijdingsfront" (FLN), waarvan het uitvoerend Comité de politieke elementen geeft die als basis dienen voor de gewapende acties van de F.A.L.N."

De F.A.L.N. steunt voornamelijk op de Communistische Partij en op Links Revolutionaire Beweging (MIR).

Volgens de statuten van het FLN, ".....zullen de politieke betrekkingen en de coördinatie van de acties plaatsvinden door middel van gezamenlijke bijeenkomsten tussen het Politiek Secretariaat van het FLN en de generale staf van de F.A.L.N. Een nauwe band tussen beide organismen, de regels van de clandestiniteit in achtung nemend, zal door wederzijds goedvinden beslist worden. De FLN zal, in haar hoedanigheid van leidinggevend politiek orgaan van de venezolaanse revolutie, al haar steun en hulp aan de F.A.L.N. geven.

Wat betreft het program en de politiek van de venezolaanse guerrilla's, een in j.l. november verschenen "boodschap" zet ze als volgt uiteen:

"Wij hadden graag een ander middel gevonden om het volk zijn vrijheid, zijn welzijn en zijn eer terug te geven, om Venezuela haar soevereiniteit terug te geven, en het volk het recht om "voor een goed doel" te beschikken over zijn rijkdommen en zijn toekomst.

Maar voor ons verheft zich een muur van geweren, tanks, vliegtuigen en kanonnen, onderdrukkingsapparaten zoals de DIGEPOL (privé politie van Accion Democratica, de regeringspartij. ~~ncot~~ vertaler), gewapende brigades in dienst van de regeringspartij, reaktionaire militaire groeperingen die de sleutelposities in het leger bekleeden, die het volk haten en zich voor het Yankee Militaire gezantschap vernederen.

Daarom stellen wij de vraag: Welke weg moeten wij volgen om een democratisch regiem te krijgen? Welke weg moeten wij volgen om onze, door de anti-nationale gril van een tegelijkertijd militaire en burgerlijke klik, geleid door Betancourt en Ebriceno Linares, met de voeten getreden en gestolen rechten, te herwinnen?

Wij staan voor de volgende keus: ons erbij neerleggen en deze stand van zaken accepteren, doorgaan met het politieke spelletje, opdat de ene klik door de andere wordt opgevolgd; of strijden zonder vrees voor opofferingen en hindernissen, om de overwinning te behalen.

Wij hebben de weg gekozen van de opofferingen en van de strijd. We zouden het met elkaar eens kunnen worden en deze strijd bekorren, en ons volk offers besparen. We zouden de manier kunnen bestuderen om het huidige politiek beeld te veranderen en op een nieuwe basis beginnen teneinde de onafhankelijkheid en de democratie te verkrijgen.

"deze manier zou kunnen zijn de vervanging van de regering Betancourt door een vaderlandslievende noodregering die zich als onmiddellijke taak zou stellen om:

"- de democratische vrijheden te herstellen door deze verkiezingskomedie te liquideren en de voorwaarden te scheppen voor verkiezingen waaraan alle politieke krachten zouden meedoen;

"- een algemene amnestie uit te roepen;

"- de Communistische Partij en de Links Revolutionaire Beweging te rehabiliteren;

"- een geheel van economische maatregelen te treffen die de toestand van de massa's verbeteren;

"- de vaderlandslievende officieren, die tegenwoordig gevangen of in ballingschap zijn, in het leger op te nemen;

"- de huidige leiding van de strijdkrachten te vervangen door een democratische leiding;

"- een soevereine positie in te nemen op internationaal gebied."

Zoals men opgemerkt zal hebben, is dit program tamelijk beperkt,

aangezien het noch de agrarische hervorming noch de nationalisatie van de petroleum bevat, twee eisen die voor de venezolaanse revolutie van fundamenteel belang zijn.

Maar een van de belangrijkste leiders van de FLN, de algemeen sekretaris van de Links Revolutionaire Beweging, Domingo Alberto Rangel, heeft de doelstellingen van de F.A.L.N. wat duidelijker uitgedrukt :

"In Venezuela zal een democratische en vaderlandslievende regering natuurlijk met het imperialisme moeten breken. Maar het zou voornamelijk een coalitieregering zijn, waarin de linkse partijen, de MIR en de PCV, samen zouden werken met nogal progressieve stromingen binnen de URD (Demokratisch Republikeinse Unie) en de ADOP (oppositie van Accion Democratica) en andere politieke sectoren in het land. wij zouden proberen een socialistisch regiem in te stellen.

Het zou een regering zijn die de direkt door het imperialisme gecontroleerde sectoren van de economie zou nationaliseren. Zij zou ook die sectoren nationaliseren die door het plaatselijk monopoliserende kapitaal beheerst worden, maar hij zou die sectoren waar de kleine bourgeoisie en de kleine boeren heersen, en waar de eigenaars in de meerderheid zijn met rust laten".

Balans en perspektief van de gewapende strijd

De grote doelmatigheid van de F.A.L.N. in de heldhaftige slag die zij levert tegen het best bewapende leger in Latijns-Amerika (na Cuba), - een leger dat direct door honderden/militairen geadviseerd en bijgestaan wordt - /amerikaanse heeft haar het unaniem respect van de revolutionairen in de hele wereld bezorgd.

Volgens de eigen gegevens van de regering is de verhouding der verliezen bij de gevechten : 5 agenten van de onderdrukking tegen 1 lid van de F.A.L.N. Dat is een geval dat weinig voorkomt in de geschiedenis van de guerrilla, waar de verhouding in het algemeen omgekeerd is. Hieraan laat het tot nog toe door de F.A.L.N. bereikte sukses zich meten. De NEW YORK HERALD TRIBUNE schatte de schade door de economische sabotage van de F.A.L.N. (opblazen van pijpleidingen, in brand steken van gebouwen, enz.) gedurende het jaar 1963 op 20 miljoen dollar. Hieraan moet men toevoegen, nog steeds volgens dezelfde bron, de 4 miljoen dollar die in de zelfde periode door de F.A.L.N. uit de brandkasten van amerikaanse banken en ondernemingen gehaald zijn.

De operaties van de F.A.L.N. hebben het uitbuitend en onderdrukkend apparaat van de pro-imperialistische regering niet alleen ernstige klappen toegebracht, maar ze vinden een sterke weerklank bij het venezolaanse volk en de massa's in heel Latijns Amerika. Niemand is bijvoorbeeld vergeten het zes maal opeenvolgend opblazen van de olie-pijpleiding van de "Creole Petroleum Corporation"; het in brand steken van de Sears in Caracas; het vernietigen van de Chiclet Adams kauwgomfabriek; het opblazen

van de oliepijpleidingen van de "Mobil Oil Company"; het in brand steken van de Shell-opslagplaats enz. Of, wat betreft de propaganda, de ontvoering en het gevangen houden van Di Stefano; het gevangen houden van de ondershef van de Amerikaanse militaire missie; het verdwijnen van vijf doeken van de expositie Honderd Jaar Franse Schilderkunst, dan de prachtige kaping van het schip Anzoategui.

Maar het zou fout zijn om te denken dat de aktiviteit van de F.A.L.N. beperkt blijft tot de steden en de petroleumvelden.

De stadsguerrilla van de Taktische gevechtseenheden (UTC) wordt steeds meer gecombineerd met de guerrilla op het platteland, waarmee men zich aanpast bij de sociaal-ekonomische structuur van de bevolking van het land, en de traditie van de venezolaanse burgeroorlogen volgt.

Het soort operaties dat op het ogenblik gevoerd wordt door de guerrillastrijders in de bergen van het binnenland van Venezuela laat zich illustreren door het volgende voorbeeld: op 25 juli van het vorig jaar, bezette het detachement "Paul Henriques", onder leiding van Douglas Bravo, aanvoerder van het guerrillafront "José Leonardo Chirinos" het dorp Pueblo Nuevo de la Sierra, in de staat Falcon, in een strijd van 4 uur van 7 uur 's morgens af. Hierbij werden buitgemaakt: 20 mitrailleurs, 3 handmitrailleurs, 30 revolvers en een grote hoeveelheid munitie. De bewoners van het dorp hielden een meeting op het belangrijkste plein in de loop waarvan commandant Manuit de menigte toesprak. Aan het eind van deze meeting nam een ex-politieagent, genaamd Marujo, dienst bij het detachement als soldaat, nadat de bevolking getuigenis afgelegd had van zijn onberispelijk gedrag en revolutionaire eerlijkheid.

Iedere maand vinden soortgelijke operaties plaats op meer of minder grote schaal in de "guerrillafronten" van Oriente, Coro, Yaracuy, Miranda, enz.

De ernst van de bedreiging die de guerrilla's voor de regering vormen laat zich afmeten aan de omvang van de middelen die zij aanwendt voor hun bestrijding. Een jaar geleden reeds, werden meer dan 10.000 soldaten, artillerie en vliegtuigen gebruikt in het anti-guerrilla offensief genaamd "operatie Torbes", dat mislukte. De militaire middelen die de pro-yankee diktatuur tegenwoordig aanwendt is ontegenzeggelijkenige maken groter, hoewel geenszins efficiënter.

De vooruitzichten in Venezuela, na de machtsoverdracht van Betancourt aan zijn erfgenaam en medeplichtige Leoni, is niets anders dan de voortzetting van de guerrillastrijd. De strijd zal zeer hard zijn, en misschien lang. Het is zelfs waarschijnlijk dat er een direkte interventie van de kant van de Verenigde Staten plaats vindt. Maar de guerrilla's zullen een s te meer bewijzen dat hier, zoals in de hele "Derde Wereld" zij niet alleen de enige weg zijn voor de massa's, maar ook onvermijdelijk een weg die naar de overwinning zal voeren.

(januari 1964)

Ismael Frias.

BOYCOT-ACTIE ZUID-AFRIKA

Wij ontvingen van het Comité Zuid-Afrika en de Stichting Studentencomité Zuid-Afrika (Stucoza) een brief-over een op 15 april a.s. te starten partiele consumentenboycot van enkele Zuid-afrikaanse artikelen.

Wij citeren enkele gedeeltes uit de brief :

"De Nederlandse boycotactie maakt deel uit van een gelijktijdig internationaal te starten boycot van Zuidafrikaanse producten. De Nederlandse boycot richt zich in de eerste plaats op die Zuidafrikaanse producten, welke in Nederland het meest verbreid verkocht worden. Dit zijn vooral de Outspan sinaasappelen en verder o.m. Kaapse wijnen en ingeblikt fruit. (onderstr. red. D.I.)"
".....Zo hebben bijvoorbeeld veel jongerenorganisaties de medewerking van hun leden toegezegd voor het posten in winkelstraten van de drie grote steden op de vier opeenvolgende zaterdagen na 15 april. Verder stuurden wij nog brieven naar Kamerleden, Regering en politieke partijen, naar de Nederlandse gemeenten boven 20.000 inwoners, naar grootwinkelbedrijven en importeurs die Zuidafrikaanse produkten verhandelen ; Wij zullen nog een Open Brief aan de Nederlandse huisvrouwen doen uitgaan .

Wij hopen dat internationaal de boycot tot het beoogde resultaat zal leiden. Mocht echter na deze boycot de Zuidafrikaanse regering niet bereid zijn tot een ombuiging van het beleid in de richting van de ontwikkeling van een multi-raciaale samenleving met gelijke rechten voor alle ingezetenen, dan hebben wij naar onze vaste overtuiging toch alles geprobeerd om een onafwendbaar lijkende catastrofe te voorkomen. Wij hopen hierbij Uw medewerking te mogen verkrijgen."

Met gevoelens van hoogachting,
Drs. J.J.Voogd, voorzitter Comité
Zuid-Afrika
Chr. van Draanen, voorzitter Stichting
Stucoza.

Uit de laatste alinia van de brief blijkt een al te grote naiveteit. (Of pretentie ?)
Het Comité Zuid-Afrika heeft tot nog toe naar onze mening véél te weinig gedaan tegen de apartheidspolitiek van de Zuid-afrikaanse regering.

(vervolg van de voorpagina.)

uit de algemene middelen te betalen en niet door iedereen particulier; voortgaande agressieve Nederlandse en EEG-prijsverhogingen, enz. En ten slotte (voorlopig "ten slotte") de : ~~VERHOOGING~~ VERHOOGING 1964.

huurverhoging

Er zijn weinig zaken--buiten oorlog en andere directe aanslagen op het fysieke leven van de massa's der wereld (en artsenstakingen, waarover verderop iets meer)--waar de bezittende klasse en haar dienaren, haar mensvijandige klassekarakter opvallender en onverbloemder demonstreerd, dan in de handhaving en uitbuiting van de woningnood van de massa.

19 jaar na de oorlog is er geen enkel uitzicht op vermindering van die nood. Integendeel. De werkelijk fantastische speculatie in grond en huizen, het ongebreideld opdrijven van de prijzen van onroerend goed duidt alleen op een verslechtering van de situatie. De opruiming van de krotten ("krot" officieel heel krap opgevat, veel te krap) en het gereed komen van nieuwe woningen gaat zo langzaam, dat het zeer snelle verkrottingsproces steeds meer de overhand krijgt; wat bij de dalende kwaliteit van de woningbouw op den duur alleen nog maar erger kan worden.

Het % min of meer betaalbare (voor arbeiders) woningwetwoningen is sedert de regering de Quay sterk gedaald, omdat hierop onvoldoende wordt verdiend. Reeds jaren geleden heeft men een eind moeten maken aan de treurige schijnvertoning van een pot waarin een deel der huurverhoging werd gestort om ten goede te komen aan woningonderhoud enz. Het geld werd uiteindelijk weer aan de huiscigenaren terugggegeven zonder dat er iets gedaan was. Er worden miljoenen uitgegeven aan verbetering van de door de huiscigenaren verwaarloosde woningen door de huurders zelf; met als enig gevolg dat men hogere huren moet gaan betalen.

De woningbouw--ieder weet het--is een buitengewoon onfrisse ^{kapitalistische} wildernis waarin door de arbeidersbeweging zeer drastisch zal moeten worden ingegrepen. Evenals er op zeer korte termijn fors gereageerd zal moeten worden op de huurverhoging. De leiding van NVV en PvdA zegt er tegen te zijn, doch deze oppositie is van dien aard dat niemand er enig vertrouwen in kan stellen.

Op 26 maart zei Roemers dat het NVV tegen de huurverhoging is, doch dat het parlement het laatste woord heeft. Dus capitulatie bij voorbaat; en natuurlijk aanvaarding van een miserabele compensatie van hoogstens 1%.

Hoe Roemers en consorten al lang van tevoren door de knieën zijn gegaan, blijkt als men nader onderzoekt wat er rond de huurverhogingen, in de Stichting van de Arbeid is voorgevallen, sinds het fraaie voorstel van de minister van volkshuisvesting en bouwnijverheid, op 6 juni 1961 aan de 2de Kamer verzonden, om in 1962, 1964 en 1966, de huren telkens opnieuw met 10 à 12% te verhogen. Geen spoor van verzet hiertegen, van de kant van de "werknemersvertegenwoordigers". Alleen uitgebreide beschouwingen over de aard van de (onvoldoende) compensatie.

De regering kon rekenen op de feitelijke goedkeuring van de bureaucratie der arbeidersbeweging voor het hele project; zij hoefde zich verder niet meer bezorgd te maken over enig officieel tegensputteren van een enkele vakbondsleider, die zich voor de vorm verplicht zou voelen om een zekere mondoppositie te voeren.

De arbeiders zullen zelf met hun eisen moeten komen voor volkshuisvesting en woningbouw, en zelf het verzet tegen de huurverhoging moeten organiseren. Als men het kwaad in de wortel wil aanpakken, is het nodig zowel de grond, als de woningbouwbedrijven en het woningbezit (dat het bezit van een woning voor eigen gebruik te boven gaat) te nationaliseren; als grondslag voor een urgentieplan, waarbij: 1) op zeer korte termijn alle woningzoekende arbeiders, met of zonder gezin aan woonruimte worden geholpen, met (staats)huren naar

draagkracht; 2) minstens 100.000 woningen worden gebouwd per jaar; 3) massale krotopruiming onmiddellijk ter hand genomen wordt.

Tegen de huurverhoging dient de arbeidersbeweging voor 100% nee te zeggen en direct op te treden. Dat kan concreet door de organisatie van een algemene HUURSTAKING. Vormt dus huurstakingscommissies in Uw wijk, en schakelt Uw bond in om de huurstaking tot een succes te maken.

België. ARTSENSTAKING.

Vijanden van de mensheid tonen zich--evenals de bouwondernemers en de grote huiseigenaren--ook de Belgische artsen. Zij demonstreren hoe diep het in de kapitalistische maatschappij gevormde burgerlijk klassebewustzijn en egoïsme van bepaalde groepen kan zinken. En dat als verzet tegen de zeer bescheiden wet Leburton (verbetering van de medische verzekering); en als bescherming van de "vrije" geneeskunde: d.w.z. van de vrije uitbuiting van de zieke mens. De Belgische arbeiders hebben goed begrepen dat deze artsenactie, uitgaande van een reactionaire groep, die fel voor de doorvoering van de antistakingswetten was, in wezen tegen de arbeidersklasse gericht is; en zij hebben er direct tegen gedemonstreerd. Dit is niet genoeg, alle middelen dienen gebruikt te worden om de staking, die al enige mensenlevens heeft gekost, te bestrijden, fysieke dwang inbegrepen. En deze arbeidersactie dient dan tegelijk te gaan--niet voor de verdediging van de slappe wet Leburton, maar--voor de nationalisering van alle medische diensten, zoals in Engeland. Het merkwaardige is dat men daar minder duur uit is, dan met de gesubsidieerde chaos van fondsen en "vrije" artsen in België en Nederland.

Nederlandse arbeiders, weest solidair met Uw Belgische klassebroeders! Veroordeelt de artsenstaking. Oefen druk uit voor de verwijdering van de Belgische artsen "op vakantie" op Nederlands grondgebied. Helpt mee om Nederlandse medische instanties ertoe te brengen zich voor België ter beschikking te stellen.

====+++++====

INHOUD:

- Blz. 1 :Bureaucratie, plaag der arbeidersbeweging, door Bertel.
- Blz. 3 :Het vrouwelijk mysterie.
- Blz. 8 :Cyprus.
- Blz. 9 :De koloniale revolutie en het China-Soviet-conflict, door Ed. Verheyen.
- Blz.11 :Het "laatste kwartier" in Venezuela, door Ismael Frias.
- Blz.16 :Boycot-actie Zuid-Afrika.

====+++=